

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI — 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 16,98

S U M A R

Instalarea D-lui Ch. Pherekyde ca Prim-Președinte al Inaltei Curți de Casație.

JURISPRUDENȚA :

Curtea de casație, s. III : *Fiscul cu N. Băețică* ;

Curtea de apel din București s. I : *Ion Văcărescu în calitate de tutore al minorei Ana Maria Văcărescu cu Dimitrie Anghelescu.*

Informație.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Audiența de la 10 Aprilie 1906

pentru

Instalarea D-lui Ch. Pherekyde ca Prim-Președinte al acestei Inalte Curți

Luni, 10 Aprilie 1906, câteșii trele secțiunile Inaltei Curți de Casație și Justiție s'au întrunit, sub președinția D-lui Constantin Ștefănescu, în marea sală a ședințelor din Palatul Justiției pentru a proceda la instalarea D-lui Ch. Pherekyde în postul de Prim-Președinte al acestei Curți.

Solemnitatea avea caracterul unei adevărate sărbători judecătorești. Membrii Inaltei Curți erau în mare uniformă de paradă, purtând insemnele ordinilor cu cari sunt decorați. La serbare, asista D-l Prim Președinte al Curții de Apel din București, dimpreună cu întreaga Curte; mare parte din magistrații tribunalului Ilfov; somități barioului din București, precum și diferite personalități notabile din Capitală și un public așa de numeros că nu mai încăpea în sală.

La ora 1¹/₄, D-nii consilieri luându-și locurile după ordinea vechimei, fotoliul Ministerului Public fiind ocupat de D-l P. Sadovianu, Procuror de secțiune, D-l Președinte C. Ștefănescu a declarat ședința deschisă și a dat cuvântul D-lui Procuror.

D-l Procuror a cerut, și D-l Președinte a ordonat, citirea adresei d-lui Ministru al Justiției prin care d-l Consilier Ciru Oeconomu e delegat a îndeplini funcțiunea de Procuror General. După aceea, d-l Președinte a invitat pe d-l Consi-

lier Victor Râmniceanu și pe d-l Procuror P. Sadovianu să introducă pe d-l Procuror General.

După ce d-l Procuror General a ocupat fotoliul Ministerului Public, d-l Președinte i-a adresat următoarea alocuțiune :

Domnule Procuror-general,

Trecerea D-voastră prin parchetul acestei Curți, ca procuror de secție, a lăsat o vie și durabilă impresiune. Ea a determinat negreșit Guvernul pentru a vă delega să îndepliniți înalta funcțiune de Procuror-general pe lângă Curtea de Casație.

Concluziunile judicioase și nepărtinitoare ce depuneți în instanță, discursurile — remarcabile ca formă și ca fond — ce țineți cu ocazia deschiderii anului judecătoresc, sunt încă prezente memoriei noastre. Ele sunt probele necontestate ale meritelor ce vă deosebesc.

Curtea va simți neapărat lipsa concursului Dumea-voastră din Camera de Consiliu în deliberarea proceselor. Ne mângâiem cu ideea, că vom fi cu prisos răsplătiți prin participarea D-voastră, cât mai des repetată, — la ședințele acestei Curți, și prin luminile ce veți aduce în urma desbaterilor orale.

La aceasta d-l Procuror General a răspuns :

Domnule Președinte,

Mulțumesc Inaltei Curți, vă mulțumesc în special D-v, organul ei, pentru cuvintele pline de bunătațe cu care întâmpinați instalarea mea pe acest fotoliu. A fost pentru mine, de sigur, o mare pierdere și un mare regret când m'am hotărât să părăsesc atmosfera senină în care mă deprinsesem să trăiesc, participând, în mijlocul D-v, la pașnica ocupațiune de a distribui justiția, pentru a asuma rolul mai periculos de a mi spune cuvântul cel d'ântăi și în public asupra cazurilor ce sunt supuse judecății D-v. Dacă am făcut-o, este fiind-că mă știam susținut de D-v și fiind-că, mai mult de cât atât, nutream speranța, pe care o am încă, de a mă reîntoarce printre D-v ca consilier ce n'am încetat un singur moment de a fi. Până atunci, mă voi sili să îndeplinesc cu tot zelul și devotamentul de care sunt capabil noua sarcină în care am fost chemat, ferice dacă voi merita și de aci înainte aprobarea D-v și dacă vă voi lăsa o bună impresiune de trecerea mea pe acest scaun.

După ce d-l Prim-grefier G. Bădulescu a citit decretul Regal, prin care d-l C. G. Dâmboviceanu, Președinte de secțiune la Curtea de Apel din

București, este numit Consilier la Curtea de Casație, în locul din nou creat, d-l Președinte a delegat pe d-nii Consilieri Gh. Stoicescu și V. Râmnicănu să introducă pe noul Consilier, care, în prezența Curții, a depus jurământul prevăzut de art. 80 din legea Organizării Judecătorești.

Această formalitate fiind îndeplinită, d-l Președinte a dat din nou cuvîntul D-lui Procuror General, care a cerut să se citească decretul prin care d-l Ch. Pherekyde, Președintele secțiunii I a acestei Curți, e confirmat în funcțiunea de Prim-Președinte al Inaltei Curți de Casație și Justiție și să i se ia jurământul prevăzut de lege. D-l Președinte a delegat pe d-nii G. Liciu și G. P. Petrescu, cei mai vechi Consilieri din cei prezenți, să introducă pe d-l Prim-Președinte, care, în fața Curții, a depus legiuitul jurământ.

În urma acestora, d-l C. Ștefănescu a părăsit locul prezidențial, pe care l'a ocupat d-l Prim-Președinte, D-sa trecând la biurul de raportor. Apoi d-l Prim-Președinte, luând cuvîntul, a pronunțat următorul discurs:

Domnule President,

Domnule Procuror General,

Domnilor Consilieri,

Datoria mea cea d'întîi, în acest moment atât de solemn pentru mine, când mă văd instalat în postul cel mai înalt la care poate ajunge un magistrat, este de a adresa expresiunea recunoștinței mele cele mai vii Majestății Sale Regelui, care a bine-voit a-mi conferi imensa demnitate de a presida această ilustră adunare, compusă din cei mai eminenți magistrați din toată țara românească. Asemenea adresez mulțumirile mele cele mai sincere D-lui Ministru al Justiției și Întregului Guvern, cari au bine-voit a propune numirea mea Majestății Sale. Voesc încă să vă asociez și pe Domniile-Voastre, iubiții mei colegi, mulțumirilor mele. Într'a-devăr este ceva care m'a mișcat mai mult de cât înalta distincțiune făcută de Majestatea Sa și de Guvern în persoana mea, este călduroasa atmosferă de simpatie cu care am fost înconjurat în această circumstanță, din partea tututor colegilor mei; și-mi dau bine seamă că nemărginita onoare ce mi se conferă astăzi o datorez acestei impulsii emenată de la Domniile-Voastre, mult mai mult de cât slabelor mele merite personale, cari singure nu m'ar fi dus nici odată așa de sus. Această simpatie, care mi este atât de scumpă, o atribui silinței care am pus-o tot-d'aua pentru a desvolta bunele relațiuni între noi toți, și de a mări cât se poate mai mult sentimentele de bună colegialitate și de adevărată camaraderie care trebuie să ne unească pe toți, ca o singură familie. Această silință o voi continua și de aci înainte, ca și în trecut.

Domnilor Magistrați,

Ca un frumos tablou care ar fi întunecat într-o parte a sa de o umbră neplăcută, ziua de astăzi, așa de frumoasă pentru mine, are pe dînsa o umbră întunecoasă. Această umbră, dureroasă pentru noi toți, este legea așa

zisă de limita vârstei. Astăzi eu sunt chemat a ocupa fotoliul de Prim-President, prin aplicarea legii de limita vârstei predecesorului meu, eminentul Constantin Schina. Inamovibilitatea asigură magistraților o liniște îndelungată, necesară pentru îndeplinirea misiunii lor; însă ea este în cele din urmă scump plătită prin limita vârstei, care în mod brutal se aplică orbește la orice magistrat, și reduce la o inactivitate forțată, și la o pozițiune de multe ori precară pe un om care este încă în toată puterea sa, în întregimea facultăților mintale, și care ar putea să mai facă țării cele mai bune servicii. Acest rezultat s'a simțit în mod dureros, când de o dată au fost depărtați de la această înaltă Curte oameni ca Al. Gianni, D. Hănțescu, regretatul Gr. Lahovary și alții, cari toți erau în stare de a continua însemnatele lor servicii ca și în trecut. Încă mai dureroasă este astăzi depărtarea, tot prin limita vârstei, a Primului President Constantin Schina. Nici un magistrat nici o dată n'a avut o carieră mai îndelungată și mai strălucită. Intrat în magistratură la 1860, la 1866 ajungea deja la înalta Curte de Casație, în vîrstă de 28 ani; la 1876 era President, și la 1886, adică acum douăzeci de ani, Prim-President. Acest om, încă în toată puterea sa, după o carieră de 46 de ani de magistratură, din cari 40 numai la Curtea de Casație, n'a fost cruțat de cruda lege a limitei vârstei. Prima Președenție a sa a durat douăzeci de ani, a fost așa de lungă că din întreaga Curte de atunci d'abia rămănem astăzi patru sau cinci cari am fost față la instalarea lui. Modul de a regula instalarea Primului President este aproape uitat, și a trebuit să căutăm prin procesele-verbale ale trecutului cum stă tradițiunea în această privință. În acest timp de 46 ani, care constituie o viață întreagă a unui om, Constantin Schina a contribuit, prin discuțiunile cele mai adâncite, prin redacțiunea celor mai importante hotărîri, la stabilirea jurisprudenței Inaltei Curți; căci în timpul său au venit, pentru prima oară înaintea Inaltei Curți, mai toate chestiunile importante, care erau noi atunci, și de la dînsul se trage o mare parte din soluțiunile ce li s'au dat. Pe lângă vioiciunea inteligenței, independența de caracter și erudițiunea juridică, Constantin Schina mai are și o calitate foarte importantă într'un magistrat, mai cu seamă într'un magistrat al Curții de Casație. Această calitate este statornicia în părerile sale, statornicia în modul de a interpreta legea și de a respecta jurisprudența o dată stabilită. Această statornicie o datorește adânciei convicțiunii ce o are că s'a oprit în fie-care chestiune la opiniunea cea adevărată, căci n'a adoptat-o de cât după studierea cea mai scrupuloasă a chestiunii, și discuțiunea ei cea mai complectă. O dată opiniunea sa făcută, era foarte greu, pot zice aproape imposibil să l faci să renunțe la dînsa și să o schimbe, luptând cu energie în contra variațiunilor rezultând din variațiunea compunerii Secțiunilor. Am zis că această calitate este de cea mai mare importanță, mai cu seamă pentru un magistrat al Curții de Casație. Curtea de Casație este chemată a stabili unitatea de jurisprudență și uniformitatea de interpretațiune a legii în toată țara. Această uniformitate trebuie să existe nu numai într'un mod efemer și trecător, ci din contra trebuie să fie a-

sigurată în mod continuu și pentru un timp cât se poate mai îndelungat; ea nu trebuie să cedeze de cât prin excepțiune, în casuri foarte rari, și numai în vederea unei evidente ameliorațiuni. Scopul principal care trebuie să 'l aibă o bună administrațiune a justiției este de a inspira justițiabililor încrederea. Trebuie ca justițiabilul să poată să știe d'înainte ce soluțiune Justiția dă unei chestiuni, ca să știe cum să-și facă afacerile, și să fie convins că observând legile el va dobândi dreptate. Ar trebui ca împriecinatul să poată să prevadă d'înainte cum are să fie hotărîrea judecătorilor. Această încredere, această prevedere, atât de salutară în întocmirea afacerilor, nu se poate dobândi de cât prin uniformitatea jurisprudenței continuată în mod îndelungat și fără variațiuni. Din nenorocire această continuitate fără schimbări este foarte dificilă a se obține în practică. Persoanele străine de materia dreptului atribuiesc variațiunile în interpretarea legilor sau influențelor exterioare care apasă asupra judecătorilor, sau insuficienței cunoștințelor judecătorilor, care i-ar face să judece aceiași chestiune în două moduri diferite, într'un interval de timp destul de scurt. Altele sunt însă cauzele acelor variațiuni. Causa principală este că dreptul nu constituie o știință exactă, ca științele propriu zise, ca științele naturale, matematica, astronomia, chimia, fizica sau geometria; ci dreptul este constituit printr'o serie nesfârșită de legi, adică de reguli stabilite prin consimțământul oamenilor, care sunt imperfecte, ca tot ce face omul, și care mai tot-d'a-una se pot înțelege în moduri diferite. Legile neputând prevedea toate cazurile posibile, ele sunt făcute în mod general destul de larg ca să fie aplicabile la toate cazurile, aplicațiune care rămâne a fi făcută de judecător, și care și dînsa este plină de dificultăți. De aci provine că de multe ori oamenii cei mai însemnați, autorii cei mai iluștri nu sunt de acord pe toate chestiunile de drept, și doi jurisconsulți de o potrivă iluștri și de o potrivă savanți interpretează aceiași lege în mod diferit. Este dar nedrept a se imputa variațiunea jurisprudenței lipsei de caracter sau lipsei de știință a judecătorilor; ea provine din natura lucrărilor lor, din imperfecțiunea legilor omenești. Nu mai puțin este de dorit că acea variațiune să fie redusă cât se poate mai mult, și de aceea proclamam ca o mare calitate într'un magistrat al Curței de Casație statornicia în convincțiunile sale, lupta sa pentru a le menține și a face ca ele să triumfe în hotărîrile date de Curte. Zic lupta pentru a face ca convincțiunile sale, admise deja în hotărîri trecute, să fie primite și de colegii săi cei noi, și cu aceasta viu la a doua cauză de variațiune a jurisprudenței. Această a doua cauză este schimbarea prea deasă a compunerii fie-căreia din secțiunile Curței de Casație. Dacă este greu, cum am arătat mai sus, ca mai mulți jurisconsulți să interpreteze legile în mod absolut identic, este lesne de înțeles cât mai greu va fi ca interpretarea să fie identică, când persoanele chemate a da o comună interpretare sunt mereu schimbate. Schimbarea periodică a compunerii secțiunilor la instanțele de fond poate avea avantajele sale, făcând ca toți judecătorii să ajungă a cunoaște toate lucrările de tot felul care vin înaintea Justiției, sau aducând

un obstacol la stabilirea de preponderențe personale a unor judecători asupra altora, de natură a micșora prestigiul lor. La Curtea de Casație însă aceste necesități de schimbări periodice nu mai există; ci din contră prima necesitate ar fi disparițiunea aproape totală a variațiunii în jurisprudență. Aceasta nu s'ar putea dobîndi de cât rîndind cât se poate mai mult variațiunea în compunerea secțiunilor, prin menținerea, fără schimbare, a judecătorilor în aceiași secțiune într'un mod fix, și fără a se mai face mutări dintr'o secțiune într'alta prin tragere la sorți. În Franța așa este. Nu pot să nu citez pe Franța, chiar cu pericolul de a fi criticat, căci dacă am luat legile franceze, și organizația judecătorească franceză, ce exemplu putem căuta mai bun de cât să vedem cum se face în acea țară. În Franța, schimbările între secțiuni (ce se chiamă «le roulement») se fac la instanțele de fond, nu se fac la Curtea de Casație: fie care consilier este fixat în mod permanent la secția în care a intrat la numirea sa, și numai când se ivește o vacanță, unul din consilierii cei vechi poate să ceară a trece de la locul său la locul vacant, lăsând pe magistratul cel nou numit la locul părăsit de dînsul; dar schimbări periodice, tragere la sorți nu există. Scuzați-mă, Domniilor mei, dacă am insistat prea mult asupra acestei chestiuni, dar aş dori prea mult să apăr magistratura, și mai cu seamă înalta Curte de Casație de critica prea mult aspră ce i se aduce pentru variațiunile ce se ved în hotărîrile judecătorești, și se îndreptez ideile greșite ce mai toată lumea are în această privință. Ar mai fi mult de zis asupra acestei materii, dar nu voi se depășesc limitele în care trebuie să mă mărginesc astăzi.

Domnule President,

Este pentru mine o mare bucurie de a fi primit astăzi și instalat de Domnia-Voastră, pentru că împreună am început carierile noastre de magistrați, și aproape în tot timpul, până la sfârșit, am fost colaboratorii nedespărțiți. La 1867, sunt acuma aproape 40 de ani, Domnia-Voastră erați judecător de instrucțiune la Tribunalul de Ilfov, și eu eram atașat ca procuror la același cabinet. În urmă, când ne-am găsit amândoi Consilieri la Curtea de Casație, am făcut parte din aceeași secțiune, și cum tragerea la sorți pentru dislocarea secțiunilor nu exista încă, am continuat toată cariera noastră unul lângă altul, făcând parte împreună când din o secție când din alta, și lucrînd mereu mîna în mîna; nu cred ca nici odată mai bune relațiuni să fi fost între doi colegi. 'Mî este dar aproape imposibil să vă laud astăzi pentru trecutul Domniei-Voastre ca magistrat, și pentru modul cum ați lucrat până astăzi. Ași avea aerul să mă laud pe mine însumi, căci am participat amândoi de o potrivă la toate acele lucrări, fiind amândoi tot-d'a-una în cea mai perfectă armonie.

Domnule Procuror General,

Din partea Înaltei Curți vă mulțumesc foarte mult că ați primit delegațiunea pentru a împlini funcțiunea de Procuror General. Personal eu sunt foarte fericit că sunt chemat astăzi a vă primi în această calitate, și nu pot uita că acum două-zeci de ani am participat împreună la instalarea predecesorului meu ca Prim-

President, Domnia-Voastră încă de atunci tot în calitate de Procuror. Dacă Înaltei Curți îi vor lipsi de aci înainte lumina Domniilor-Voastre în discuțiunile din camera de chibzuire, ea va găsi o compensație în ascultarea concluziunilor orale, pentru care cultura Domniei-Voastre literară vă desemna, între toți magistrații Înaltei Curți. Pe lângă știința juridică și experiența judecătorească dobândită în cariera Domniei-Voastre de magistrat deja lungă, o să aduceți și forma literară, pentru care aveți o vocațiune naturală de toți cunoscută. Ați produs scrieri remarcabile, atât din punctul de vedere al erudițiunii istorice, cât și a perfecțiunii stilului, ceea-ce, fie-mi permis a o spune în treacăt, constituie un mod și legal și folositor de a lucra pentru limba românească. Toate aceste calități vă desemnau pentru a purta cuvântul înaintea Curții de Casație și de justiție. Încă odată noi toți vă mulțumim, Domnule Procuror General, și salutăm cu cuvinte de bună venire pe noul consilier care va ocupa fotoliul D-voastre de judecător.

D-l Președinte C. Ștefănescu a răspuns discursului D-lui Prim-Peședinte în modul următor :

Domnule Prim-Peședinte,

Sunt fericit de a fi interpretul sentimentelor acestei Curți și a vă aduce sincerile noastre felicitări pentru cel mai înalt post din magistratură, ce sunteți chemat a ocupa. Ridicarea D-voastră la demnitatea de Prim-Peședinte al Curții de Casație, o datorită autorității legitime ce ați dobândit în lumea judecătorească.

Știința dreptului nu mai este astăzi secretul al câtorva persoane privilegiate; cunoștințele juridice cu mult s'au răspândit. Dar nu or-ce escelent jurist poate deveni un bun judecător. Numeroase și grele sunt condițiunile ce se cer adevăratului magistrat. Pe lângă capitalul, — mereu reînnoit, — de cunoștință diferite, pe lângă neatarnarea și tăria unui caracter neînduplecat, pe lângă judecata dreaptă și agera pătrundere a minții, o mulțime de alte îndatoriri îi impune funcțiunea lui. Înțeleg a zice: Corectitudinea unei vieți exemplare, religiunea datorii, delicatețea de proceduri față de public și de colegi, răbdarea obositoare, — adesea orî dureroasă, — de a urma procesul prin pădurea de amănunte și, pentru a nu omite una din cele mai principale, abdicarea pe pragul discuțiunii a verî-cărei idei preconceptuate, a verî-cărui sentiment de amor propriu rău înțeles

Aceste virtuți profesionale vă sunt familiare, D-le Prim-Peședinte, ca unele ce le-ați practicat în tot cursul lungii D-voastre cariere. Insușirea lor v'a fost transmisă moștenire de la neuitatul jurisconsult, care a ilustrat baroul nostru și a ocupat un loc însemnat în sânul acestui areopag.

Nu m'am temut, D-le Prim-Peședinte, de a atinge susceptibilitatea cunoscutei D-voastre modestii, convins ce sunt că, aducând acest omagiu unui adevăr necontestat, Curtea va găsi cu mine o adâncă mângâiere față de retragerea eminentului magistrat, care ne părăsește pentru atingerea limitei de vîrstă. Patru-zeci de ani predecesorul D-voastră a prestat acestei Curți concursul spiritului său luminat; patru-zeci de ani D-l

Constantin Schina a contribuit la înălțarea prestigiului acestei Curți. Legea a putut curma strălucita lui carieră, ea nu va putea curma stima și iubirea noastră ce l'vor însoți neîncetat.

Este privilegiul marilor Instituțiuni de Stat de a suveranității persoanelor ce le consacră serviciile lor.

Dacă Justiția, ca Instituțiune de Stat, este o necesitate socială, legea este de sigur unealta ei principală, și de la mînuirea ei atîrnă bunele sau relele rezultate ale Justiției. Scutul dreptului și al libertăților publice, legea însă poate deveni o armă periculoasă când este rău interpretată, și nu cunosc, mărturisesc, nimic mai revoltător de cît o nedreptate ce se adăpostește la umbra legii.

Măreață este misiunea judecătorului! Dar cu cît este măreață, cu atîta este de dificilă, mai ales pentru această instanță supremă care este chemată a pronunța ultimul cuvînt.

Curtea de Casație are negreșit importanta misiune de a stabili unitatea de jurisprudență și, după cum o spuneți foarte bine, D-le Prim-Peședinte, pentru a impune instanțelor de fond interpretarea uniformă a legii, trebuie ca însăși această Înaltă Curte să dea cea d'întîi exemplu. Toate silințele noastre sunt îndreptate în acest sens. Mari sunt însă dificultățile, ce ne împiedică de a atinge adesea-orî scopul dorit!

Legea nu se schimbă în tot-d'a-una: evoluția socială se produce pe fie-care zi. Când legea este clară și precisă, ar fi un act de trădare din partea judecătorului de a nu o aplica în toată rigoarea ei. Dar când legea este obscură, îndoioasă, cum trebuie ea a fi interpretată? Trebuie oare, — retrogradînd cu un secol, — să interpretăm legea după spiritul epocii la care a fost concepută? sau trebuie densa interpretată în raport cu transformările ce a primit societatea?

Iată o dificultate ce zilnic se prezintă în practica judecătorească. Convingerile sunt împărțite; argumente puternice se produc din ambele câmpuri opuse, și când problema juridică n'a primit încă o soluțiune definitivă nici chiar în doctrină, ar fi o suverană nedreptate de a condamna pe judecător, pentru că nu persistă în erorile trecutului, și pune mai presus de orî-ce critică sentimentul dreptății, adevărata călăuză a Justiției.

Dar sarcina Curții de Casație a devenit și mai grea în urma modificării legii ei organice. În adevăr, pentru a înfrîna abuzul administrativ, legiuitorul a găsit de cuviință de a pune sub protecția acestei Înalte Curți apărarea drepturilor cetățeanului față de actele arbitrarie ale autorităților publice. — Îi este oprit însă de a se atinge de actele de guvernămînt. — Dar ce se înțelege prin aceste acte? În ce limite sunt ele cuprinse? Legea este mută; oamenii de știință nu au ajuns încă a statornici într-o formulă hotărătoare caracterul distinctiv al actelor de guvernămînt. — Față de cerințele excesive ale interesului privat de o parte, și de considerațiunile exagerate ale interesului public de alta, este lesne de înțeles la ce grea încercare va fi supus magistratul, când va fi chemat a restabili echilibrul juridic, a cumpăni drepturile cetățeanului în marginile prerogativelor puterii executive.

Nu voiî insista mai mult asupra unor asemenea di-

ficultăți, pentru a nu turbura serbarea acestei solemnități.

Astăzi când Curtea, prin modificarea atribuțiilor sale, prin reînnoirea și sporirea personalului său, pare să înceapă o eră nouă, D-voastră vă revine onoarea, D-le Prim Președinte, de a continua firul tradițiunii, de a menține prestigiul acestei Curți la înălțimea misiunii ei, în acea regiune senină a principiilor, de unde se poate judeca cu nepărtinire apriga luptă a intereselor private, a ambițiunilor nerăbdătoare, a patimilor politice.

Sarcina vă va fi ușoară. Înarmat cu experiența trecutului, vă puteți spijini cu siguranță pe concursul leal al colegilor D-voastră. Fruntași printre veterani magistraturii, nu se va găsi unul dintre dânsi, care să nu poarte în inima lui cultul adevărului și al dreptății, credința adânc înrădăcinată, că legea trebuie a fi pentru judecător ceea ce crucea e pentru preot, steagul pentru soldat.

În ce mă privește, D-le Prim Președinte, sunt adânc mișcat de cuvintele călduroase ce mi-ați adresat. Am avut fericirea de a începe cam o dată cu D-voastră cariera mea de magistrat. Dar m'am simțit mult mai fericit când, după o lungă întrerupere de timp, ne am putut regăsi la această Înaltă Curte, lucrând împreună la aceiași secțiune aproape 20 de ani, fără ca vre o dată, chiar în discuțiunile cele mai furtunoase, un nor răutăcios să fi putut întuneca spiritul de colegialitate, ce ne ținea uniți. Colegialitatea! Mare dreptate ați avut, D-le Prim Președinte, când în magistralul D-v discurs, prin cuvinte bine simțite, ați pus în evidență efectele bine făcătoare ale acestui sentiment de frăție, ce trebuie să domnească între membrii aceleiași corp. El înlesnește lucrarea, ușurează munca, îndulcește amărăciunile profesiei.

Distribuirea justiției este opera comună a magistraților. În or ce operă colectivă timpul formează cu încetul între colaboratorii ei un lanț de raporturi intime. Timpul îl întărește, nu îl distruge. Comunitatea de vederi, solidaritatea de idei îi înpletesc inelele; stima și considerațiunea reciprocă a acelora care l-au făurit, îl păstrează vecinic neatins.

După D-l C. Ștefanescu, D-l G. Oeconomu, sculându-se, a pronunțat discursul următor:

Domnule Prim-Președinte,

Pentru a cincea oară, de la înființarea ei, această Înaltă Curte este chemată să asiste, într-o sărbătoare judecătorească ca aceea care ne întrunește, la instalarea Primului său Președinte.

Și, cu toată mahnirea ce simțim de a ne despărți, în lucrările noastre, de acela pe care îl înlocuim, de magistratul eminent prin știința și prin tăria caracterului său, de bărbatul iubit și stimat de toți căți l-au cunoscut mai de aproape, silit să se condamne la retragere și la inactivitate atunci când se află încă în posesiunea întregilor sale facultăți fizice și intelectuale și când ar fi în stare să servească țara mulți ani încă cu folos, ideea ne mângâie oare-cum că acela care-l ia locul întrunește toate marile calități ce se cer pentru acest post, — unul din cele mai însemnate din câte există, —

și că va ști să-l ocupe cu toată autoritatea și demnitatea cuvenită.

Parchetul acestei Înalte Curți, în capul căruia, pro-vizoriu și prin delegațiune, am distinsa onoare să mă găsesc, se asociază, Domnule Prim-Președinte, din toată inima la mulțumirea ce Curtea simte de numirea D-v. și vă prezintă, dimpreună cu felicitările sale cele mai călduroase, urările ce formează pentru ca, sub conducerea D-v., această înaltă instituțiune să facă noii pași înainte pe calea, deja fecundă, ce a parcurs de la înființarea ei.

Curtea de Casație, în adevăr, într-o țară tânără și însetată de dreptate ca a noastră, nu e numai, ca în alte părți, o instanță superioară, însărcinată a veghea la respectarea legilor și la menținerea unității de legislațiune prin unitatea de jurisprudență. Ea are un rol mult mai înalt, pe care i l-au atribuit preocupările ce au prezidat la crearea ei și, mai târziu, încrederea ce a știut să și câștige. Prin dreptul de a funcționa ca Înaltă Curte de justiție și de a statua asupra părilor ce se aduc miniștrilor, ea a fost considerată, chiar de la început, ca corpul cel mai independent ce se putea pronunța cu nepărtinire în materie politică. Pentru aceleași motive, i s'a încredințat judecarea, ca instanță de fond, a apelurilor în materie electorală, negăsindu-se un alt organ mai desbrăcat de patimi pentru a forma definitiv listele ce înlesnesc succederea partidelor la putere. Tot astfel i s'a dat, ca o garanție contra prea marelui zel posibil al agenților fiscali, cercetarea recursurilor în materie financiară, cari, în nici o țară din lume, nu îngreuiază lucrările Curții Supreme. În fine, acum de curând, competența ce a primit de a se rosti în materie de contencios administrativ, stânjenind, la împlinire de a se produce, abuzurile puterii executive și împiedicând nedreptățile ce aceasta ar fi ispitită să săvârșescă, se poate considera ca un nou omagiu adus imparțialității și moderațiunii sale. Ea e, prin urmare, o instituțiune de Stat excepțională, investită cu mari puteri pentru a face binele, o instanță cu atribuțiuni depășind pe cele ce, în genere, se exercită de instanțele pur judecătorești, și căror a știut să facă cinste, sub conducerea și cu colaborarea predecesorilor D-v, — Vasile Sturza, Scarlat Fălcoianu, Alexandru Crețescu și, acum în urmă, Constantin Schina, ce regretăm cu toții d'a 'l fi pierdut.

Este oare de zis că toate deciziunile sale sunt inatacabile și că nici un nuor n'a întunecat vre-o dată seninătatea sferei în care se mișcă? A afirma aceasta, este a proclama perfecțiunea lucrurilor și judecăților omenești! Ori cum ar fi însă, opera sa e considerabilă și binefăcătoare. Succedând unei epoci în care judecățile se resimțeau mai toate de neexperiență sau de bunul plac al acelor ce le pronunțau, fără tradițiuni juridice, fără oameni speciali în știința dreptului, bărbații cari au compus-o au știut să se ridice, cu încetul, la nivelul misiunii ce li se încredințase. Hotărârile lor cari, la început, se mărgineau a afirma numai principiul și soluțiunea, deveniră din ce în ce mai bine motivate și redactate mai cu îngrijire până ajunseră la forma definitivă ce au, în țările cele mai vechi și mai înaintate, actele judecătorești de asemenea natură. Cât despre variațiunile

în jurisprudență ce adesea li se imputară ca șovăeli, ele nu dovedesc de cât dorința firească a noulor elemente ce se succedară în Curte d'a examina din nou și de aproape toate cesiunile înduioase ce se prezintă și, fiind cazul, d'a nu stărui în unele erori ce se strecoară chiar în operele umane cele mai desăvârșite.

În această Curte în ale cărei lucrări aveți, Domnule Prim-Președinte, o parte de colaborare așa de însemnată, fie ca Procuror General, fie ca Consilier, fie ca Președinte de secțiune, sunteți astăzi chemați să ocupați locul de căpetenie ce vi se cuvine. Meritele D-v distins și diverse; răbdarea și pătrunderea ce puneți în deslegarea cesiunilor celor mai delicate; autoritatea ce ați știut să dobîndiți prin cunoștințele D-v variu și solide; amenitatea și blândețea caracterului, unite cu viața D-v publică și privată care amintește,—permiteți-mi a o spune fără a vă ofensa modestia,—pe aceea a magistraților ce, în cele din urmă două secole, fără onoarea vechei Franții și'i deteră, dimpreună cu noblețea robei, bogata pepinieră de jurisconsulți și economiști, ce, în studioasele lor retrageri, își împărțeau, ca D-v, timpul între responsabilitățile sarcinei lor și cultul dezinteresat al dreptului; spiritul împăciuitoare în fine ce arătați în toate ocaziunile, vă desemnați, de mai nainte, și fără discuție, pentru înalta demnitate în care sunteți instalat. Aceste calități ce simt plăcere a le enumera și proclama, sunt o puternică cheazășie, Domnule Prim-Președinte, de buna îndrumare ce va lua Curtea sub conducerea D-v și de strângerea raporturilor de confraternitate ce trebuiesc să domnească între membrii ei. Fiți, deci, bine venit în fruntea noastră și continuați a ne da, și de aci înainte, în lucrările noastre, acel concurs luminat ce nu ne-a lipsit până azi, ce ne este așa de prețios și ce ușurează așa de mult opera adesea-orî grea ce avem de îndeplinit!

Cât despre cuvintele măgulitoare ce ați bine-voit a-mi adresa, mie personal, le primesc ca o manifestațiune a simpatiei ce vă inspir și vă rog a accepta în consecință mulțumirile mele recunoscătoare.

După D-l Procuror General, D-l Petre Missir, în numele Corpului de avocați, a pronunțat de asemenea următorul discurs:

Onorată Înaltă Curte,

Permiteți-mi să presint d-lui Prim-Președinte felicitările și omagiale Corpului de avocați ai județului Ilfov.

Felicităm persoana pentru însemnata onoare la care a fost chemată de a ocupa locul cel mai înalt din magistratura țării.

Dar în același timp simțim o vie satisfacție că 'i putem aduce și omagiale noastre, omagii ce nu'l privesc numai pe d-sa, dar la care suntem interesați cu toții, este interesat bunul renume al acestei țări, interesat progresul săvârșit de ea.

În adevăr, când întâlnim astăzi tineri magistrați plini de încredere în aspirațiile lor înalte și conduși de o severă disciplină morală, lucrul nu ne surprinde de loc, ni se pare din contră de la sine înțeles că așa trebuie să fie toate începuturile. Doar atât le dorim acestor tineri să întâlnească în cale împrejurări prielnice idealului lor și să aibă în tot cazul puterea de rezistență

pentru a rămânea pe drumul cel drept în toate vicisitudinile vieții.

Nu putem din contră rămânea indiferenți când întâlnim pe cei ce urcă ultimele culmi ale carierei judecătorești, înălțându-se prin autoritatea propriilor lor merite.

Cu cât sporește numărul acestora, cu atât mai evident este progresul ce s'a îndeplinit în așezarea morală a acestei țări, cu atât mai impunătoare sunt exemplele ce'i servesc de îndreptare a tinerimei.

În fruntea acestor victorioși în cariera justiției vă aflați D-voastră, Domnule Prim-Președinte.

Cum să nu vă felicităm, când felicitându-vă ne felicităm pe noi înșine?

În urmă, D-l Prim-Președinte a mulțumit prin câte-va cuvinte bine simțite atât D-lui Președinte de secțiune, cât și D-lui Procuror General și D-lui reprezentant al Consiliului de ordine și a ridicat ședința solemnă la ora două și jumătate.

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 9 Noembrie 1905

Președenția D-lui C. G. ȘTEFANESCU, Președinte

Fiscul cu N. Băețică

Contribuțiuni directe — Căi de comunicație.—Condițiunile cerute de lege pentru ca o persoană să poată fi scutită de plata căilor de comunicație. — (Art. 4 al. d din legea căilor de comunicație).

Pentru ca cine-va să poată fi scutit de plata contribuțiunii căilor de comunicație, nu e destul să fie numai infirm ci se mai cere încă să nu aibă nici mijloace de viațire.

Decisiunea 14/905. — Casată, decizia comisiei de apel din județul Argeș cu No. 173/905, dată în procesul fiscal cu Nicolae Băețică.

Curtea,

Asupra motivelor de casare:

I. «Violarea art. 4 al. d din legea Căilor de comunicație, pentru motivul că contribuabilul dispunând de mijloace, Comisiunea nu putea să acorde scutirea.

II. «Exces de putere pentru că Comisiunea a ignorat procesul Comisiunei comunale, din care se constată că contribuabilul dispune de avere».

Considerând că potrivit art. 4 al. d din legea pentru plata contribuțiunii căilor de comunicație, sunt scutiți de plata contribuțiunii căilor de comunicație, indivizii căzuți în infirmități de boală sau de bătrânețe înaintate, fără mijloace de viațire și în neputința de a munci;

Considerând că în specie Comisiunea de apel pentru a scuti pe intimatul Nicolae Băețică, de plata căilor de comunicație, s'a mărginit numai să constate cazul de infirmitate a acestuia, fără a mai constata și cea-laltă condițiune cerută de lege, adică că dânsul nu are mijloace de trai;

Că așa fiind, decizia supusă recursului, a violat art. 4 al. d și are a fi casată pentru acest motiv.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA I

Audiența de la 22 Martie 1906

Președenția D-lui SC. POPESCU, Prim-Președinte

Ion Văcărescu în calitate de tutore al minorei Ana Maria Văcărescu cu Dimitrie Anghelescu

Decisinea civilă No. 84

Tutelă.—Usufructuar legal destituit din tutelă.—Dacă dânsul mai poate avea dreptul de administrațiune al averei minorului. — Reînnoirile de arendare a bunurilor minorului făcute de tutor cu călcarea dispozițiilor art. 1419 C. civ.—Dreptul exclusiv al minorului devenit major de a critica asemenea reînnoire de arendare.— (Art. 341, 385, 534, 1268, 1269 și 1419 C. civil).

1. După principiile generale și din întreaga economie a legii în materie de tutelă, rezultă că uzufructuarul legal perzând tutela, el perde forțamente și dreptul de administrațiune așa că nu mai poate pretinde nici conserva acest drept în calitate de usufructuar.

Prin urmare, faptul că un tutore legal, care a fost destituit din tutelă, a semnat și el un contract de reînnoirea unei arendări a moșiei minorei alături cu tutorele dativ, n'are nici o importanță, participarea lui la act, ca usufructuar, fiind de prisos și inoperantă.

2. Reînnoirile de arendare a bunurilor minorilor, făcute de tutor, cu violarea art. 1419 C. civil, nu se pot critica de cât de minorul devenit major, fiind că numai la majoritate el dobândește administrațiunea averii sale, ca și femeia, după divorț sau separațiune; — că prin urmare, până atunci, nici tutorul care a reînnoit contractul nici alt tutore ulterior, nu poate alaca asemenea contracte.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Ion Văcărescu în calitate de tutore al minorei Ana Maria Văcărescu contra sentinței Tribunalului de Ilfov secția II-a cu No. 52 din 6 Februarie 1906;

Având în vedere că apelantul, prin acțiunea ce a întentat în contra arendașului D. Anghelescu la 8 Decembrie 1905, cere a se declara nul și fără efect contractul autenticat sub No. 3037 și transcris la No. 2445 din 24 Octombrie 1902, pe motiv că fostul usufructuar N. R. Văcărescu și fostul tutore Theodor Văcărescu au reînnoit arendarea moșiei Târgșoru pe periodul 1907—1911 cu violarea dispozițiilor legii privitoare la administrațiunea bunurilor minorilor;

Având în vedere că este cert și necontestat:

Că, N. R. Văcărescu, tutore legal și usufructuar al averii minorei, a fost destituit din tutelă în 1896 și că în locul său a fost numit tutore dativ Theodor Văcărescu;

Că, la 30 Iunie 1900, făcându-se partagiul averii între minoară și părintele său, moșia Târgșoru-Strejniciu din Prahova a căzut în lotul minorei;

Că, la 21 Februarie 1901, Theodor Văcărescu ca tutore și N. R. Văcărescu ca coproprietar, arendează moșia de mai sus intimatului Anghelescu pe termen de 5 ani cu începere de la 23 Aprilie 1902 până la 23 Aprilie 1907;

Că, la 24 Octombrie 1902, adică cu mai mult de 2 ani înaintea expirării acestui contract, același tutore împreună cu N. R. Văcărescu fac un nou contract autenticat sub No. 3037 și transcris la No. 2445 prin care prelungesc contractul de arendare intimatului încă pe 4 ani cu începere de la 23 Aprilie 1907 până la 23 A-

prilie 1911, contract care face obiectul litigiului de astă-zî;

Că, în urmă Theodor Văcărescu a fost înlocuit cu actualul tutore Ion Văcărescu, iar N. R. Văcărescu a fost declarat decăzut chiar din usufructul său legal la 17 Noembrie 1904 prin decisiunea Curții secția III cu No. 301;

Având în vedere că apelantul susține, în primul loc, că de și N. R. Văcărescu a fost destituit din tutelă în 1896, a conservat totuși administrațiunea bunurilor minorei, ca usufructuar legal; că, în această calitate, el singur, iar nu tutorele dativ, era în drept de a da în arendă imobilele, și, prin urmare, contractele de mai sus relative la arendarea moșii Târgșoru, intimatului sunt considerate legalmente ca făcute de N. R. Văcărescu, iar nu de tutorele Theodor Văcărescu; că, însă, usufructul său legal încetând în 1904, iar reînnoirea contractului de arendă în cestiune fiind făcută cu 4 ani $\frac{1}{2}$ înaintea expirării contractului anterior, fără să fi fost pusă în lucrare la epoca încetării usufructului, minoara este în drept a cere astăzi anularea acestei reînnoiri de arendare ca fiind făcută de fostul usufructuar cu violarea dispozițiilor art. 1269 combinat cu art. 534 codul civil;

Considerând că, după art. 534 cod civil un usufructuar este dator, pentru durata contractelor de arendă și epocile reînnoirilor de arendare, să se conformeze dispozițiilor art. 1268 și 1269 întocmite pentru bărbat în privința averii dotale a femeii sale; că, însuși intimatul recunoaște că reînnoirea contractului de arendare a moșii Târgșoru făcută în condițiile de mai sus ar putea fi anulată de minoară, dacă ar fi exact în drept că N. R. Văcărescu, deși perduse tutela legală, a conservat ca usufructuar administrațiunea bunurilor minorei care să-i fi dat dreptul de a reînnoi el, iar nu tutorel dativ, contractul de arendă în cestiune;

Considerând că, în această privință, este adevărat că N. R. Văcărescu fiind destituit din tutelă în 1896, a conservat totuși puterea părintească și folosința legală care este un atribut al ei; că, de asemenea, în principiu, un usufructuar are și dreptul de a administra averea supusă usufructului său spre a se putea bucura de lucru întocmai ca și proprietarul (art. 517 cod. civil);

Considerând însă că, nu este tot astfel în cas când un părinte, care este usufructuar și tutore legal în același timp, ar fi în urmă destituit din tutelă pentru cauză de incapacitate în administrațiunea averii minorului, cum este în speță;

Că, în asemenea cas, usufructuarul legal pierzând tutela, el perde forțamente și dreptul de administrațiune, și, nu mai poate pretinde, nici conserva acest drept în calitate de usufructuar;

Că, aceasta rezultă evident din principiile generale și din întreaga economie a legii în materie de tutelă;

Considerând, în adevăr, că dreptul de administrațiune, nu este inseparabil de puterea părintească, de oare ce chiar legea prin art. 341 C. civil permite a se dăruia sau lega copiilor un bun cu condițiune ca părintele să nu aibă folosința legală, nici administrațiunea, deși el are și conservă puterea părintească;

Că, din contră, dreptul de a administra averea minorului este, după art. 390 cod. civil, un atribut de esență tutelei, și, nu se poate concepe o tutelă fără ca tutorel să nu aibă dreptul de administrațiune al averii; că, dreptul de folosință legală al părintelui, care îi rămâne de și este destituit din tutelă, nu poate altera într-un mod dreptul de administrațiune al averii ce-l are tutorele dativ, căci este inadmisibil a se crede că un părinte, care a fost incapabil de a administra averea ca tutore legal, ar fi totuși capabil de a administra aceeași avere ca usufructuar legal; că, nici nu se poate presupune că legiuitorul, care prin art. 385 C. civil permite destituirea oricărui tutore pentru incapacitate în administrațiune, prin urmare și destituirea unui tutore legal, să fi înțeles cu toate acestea a-i lăsa administra-

țiunea în calitate de usufructuar; că, ceva mai mult, bunurile tutorului dativ sunt supuse unei ipoteci legale pentru garantarea minorului, și, nu se poate admite ca un altul să aibă administrațiunea unei averi de care numai tutorul răspunde cu patrimoniul său; că, afară de aceasta, asupra uneia și aceiași averi, nu poate să existe în același timp două administrațiuni deosebite; că, față de două drepturi, unul al usufructuarului legal și altul al minorului, nici o esitare nu poate fi că trebuie să prevaleze drepturile minorului, în interesul și pentru protecțiunea căruia legea a creiat tutela; că, prin urmare, când părintele, usufructuar legal, perde tutela, el perde și administrațiunea bunurilor; că această administrațiune trece la tutorele dativ, care rămâne singur în drept de a face contractele de arendă și de a încasa veniturile spre a face față trebuințelor minorului și numai excedentul veniturilor el trebuie să-l verse în mâinile părintelui pentru respectarea dreptului său de usufructuar legal;

Că, așa fiind, în speță, din momentul ce N. R. Văcărescu încă din 1896 a pierdut administrațiunea averii din cauza destituirii sale din tutela legală, nu mai tutorul dativ Theodor Văcărescu era în drept de a administra moșia Târgșoru a minoarei, și, ca atare, acest fost tutor, iar nu fostul usufructuar N. R. Văcărescu, este legalmente considerat că a reînnoit în 1902 contractul de arendare intimatului pe periodul 1907—1911, ceea ce dânsul a făcut prin încheierea contractului atacat;

Că, prin urmare, faptul că N. R. Văcărescu a semnat și el acel contract, alături cu tutorul Theodor Văcărescu și cu îngăduirea lui de complesență, dar, fără a avea calitatea de administrator al moșii minoarei, n'are nici o importanță, participarea lui la act ca usufructuar fiind de prisos și inoperentă în cauză;

Că, ast-fel, contractul de arendă în cestiune ne fiind legalmente reînnoit de usufructuar, cu drept cuvânt intimatul susține și opune că apelantul nu poate invoca în numele minoarei că s'au violat dispozițiunile art. 1269 comb. cu art. 534 cod. civil spre a obține anularea contractului;

Considerând, pe lângă aceasta, că apelantul nu poate înova astăzi că cel puțin fostul tutor Teodor Văcărescu, prelungind în condițiunile de mai sus contractul de arendare cu intimatul pe periodul 1907—1911 a violat dispozițiunile art. 1269 comb. cu art. 1419 cod. civil;

Considerând, în adevăr, că art. 1419 prescrie că dispozițiunile articolelor relative la contractele de arendare a averilor dotale ale femeilor măritate, adică art. 1268 și 1269, se aplică și la contractele de arendare ale averilor minorilor;

Că după termenii art. 1269 citat, reînnoirile de arendare ale imobilelor rurale dotale făcute de bărbat, cu mai mult de 2 ani înaintea expirării contractului anterior, nu sunt opozabile femeii și rămân fără efect față de dânsa, dacă în momentul divorțului său al separațiunii de bunuri, adică atunci când femeia dobândește administrațiunea averii sale, n'au început a se pune în lucrare;

Că, aplicând dispozițiunile acestui articol la minori, rezultă prin analogie că reînnoirile de arendare a bunurilor rurale făcute de tutor cu violarea dispozițiunilor acestui articol nu se pot critica de cât de minorul devenit major, fiind că numai la majoritate el dobândește administrațiunea averii sale, ca și femeia după divorț sau separațiune; că, prin urmare, până atunci, nici tutorul care a reînnoit contractul de arendare, nici alt tutor ulterior, nu poate ataca asemenea contracte;

Că această interpretare a legii este în conformitate și ca vechia noastră legislațiune, care în art. 9 literele a și b partea III cap. IV codul Caragea prevedea lămurit că contractele de arendă făcute de epitrop pe mai mult de 3 ani, sau reînnoite mai înainte de un an, nu puteau fi stricate de cât după cererea minorului ajuns la majoritate;

Că, distincțiunea pe care apelantul vrea să o face, adică că art. 1268 și 1269 cod. civil se aplică la minori numai în privința duratăi și epocilor de reînnoire a contractelor de arendare, iar nu și la timpul când se poate ataca contractele făcute de tutor, cu violarea legii, este inadmisibilă, fiind-că art. 1419 cod. civil este general și face aplicabil la minori toate dispozițiunile articolelor de la arendările bunurilor dotale ale femeilor măritate, fără distincțiunea pretinsă de apelant; că, este adevărat, că tutorul, dând cu arendă bunurile, exercită un drept al minorului, iar nu un drept propriu al său, cum face bărbatul sau usufructuarul, și, din acest punct de vedere, ar fi fost mai bine, în interesul minorilor, ca legea să îi dat dreptul tutorului, chiar pe timpul minorității, să poată ataca arendările sau reînnoirile de arendări făcute de el sau un tutore anterior cu violarea art. 1268 și 1269 cod. civil, dar acest lucru nu s'a făcut și critica trebuie adresată legiuitorului, iar până la corectarea legii, ea trebuie aplicată astfel cum este făcută;

Că, așa fiind și din momentul ce Ana Maria Văcărescu este încă minoară, actualul său tutore nu este în drept a cere anularea contractului de arendă dat intimatului de fostul tutore cu violarea art. 1269 C. civ.;

Considerând că leziunea, ce se pretinde că ar suferi minoara prin reînnoirea contractului cu intimatul, nu dă dreptul apelantului de a ataca această reînnoire, contractul în cestiune fiind opera fostului tutore, iar nu un act făcut personal de minoară; că, după art. 390 cod. civil, prejudiciul adus minoarei nu poate expune de cât pe fostul tutore la daune: că, în orî ce cas. leziunea ar fi fost un element pentru punerea în evidență a fraudei, în cas când s'ar fi intentat în contra intimatului o acțiune în anulare pe motiv că de convență cu fostul tutore și în scop de a vătăma pe minoara a reînnoit contractul de arendare a moșii Târgșoru, ceea ce nu s'a făcut în speță;

Că, astfel, apelul fiind nefondat urmează a se respinge;

(ss) Sc. Popescu, Al. D. Dobriceanu, I. Stambulescu.

Grefier (s) N. Brătianu

INFORMAȚIE

S'a pus sub presă și la 22 Aprilie va apărea în editura Ziarului «Curierul Judiciar»: *Primul supliment din Colecțiunea de legi financiare*, cuprinzând: **Legea de constatare și percepere a contribuțiilor directe** modificată în 1905; **Legea Timbrului** modificată în 1906, ambele cu jurisprudența Înaltei Curți de casație până la zi; **Legea impozitului personal și mobilier** din 1906; **Legea drumurilor**, **Legea organizării administrațiunii finanțelor Statului** din 1906 și **Legea împrumuturilor pe amanet** din 1906.

Această lucrare se datorește D-lui G. St. Bădulescu, Prim-grefier la Înalta Curte de casație, și Redactor la «Curierul Judiciar», cunoscut deja lumii juridice pentru lucrările sale cari au fost mult apreciate. **Prețul: lei 4.50**, iar pe hârtie de lux, **lei 5**.

Cine dorește a avea volumul elegant legat și cu numele imprimat va trimite în plus **lei 1.25**, la ziarul *Curierul Judiciar*, 5 Calea Rahovei, București.